

MARKETING

Strikt genomen begint een mensenleven niet bij de geboorte. Wanneer precies? Dat is het onderwerp van discussie tussen medici en ethici. Om die lastige kwestie te vermijden zal ik mijn verhaal starten bij mijn conceptie. Dat kan, omdat ik een aantal krantenartikelen uit die tijd heb en mijn ouders na wat aandringen de ware toedracht onthuld hebben. Parvanah, mijn mama, beweert wel eens dat dit de verklaring is voor mijn temperament. Ik ben tenslotte verwekt midden in een overwinningsoes. Met een vleugje notenport.

Zaterdag 12 oktober 2024 – 426,91 ppm

Het cohousingproject in Gentbrugge, in de kamer van Lucie. Een tiental mensen zit samen rond een pot gemberthee en een schaal zelfgebakken koekjes. Parvanah en Robbe zijn er voor het eerst bij. Robbe is niet zo'n prater en zit onverstoorbaar met zijn zakmes in een stok te kerven. De deelnemers van deze stadscirkel vormen een afspiegeling van de diversiteit van de stad. Een dikbuikige zeventiger met bretellen en een bril van minstens min negen. Twee rondborstige Roma dames met kleurrijke doeken rond hun hoofd en lichaam. Een schriel meisje met geel gekleurd haar en een reeks piercings. Een kale man in pak die je eerder in de bestuurskamer van een grote corporatie zou verwachten. Allen zitten ze op de ongemakkelijke zeteltjes van gerecycleerd karton.

Lucie steekt van wal. 'Het kan toch niet dat we in het kader van de Smart City hype alle privacy moeten opgeven. Als ik nu met mijn Fairphone door de Bannesteeg loop, krijg ik minstens vijf notificaties over biozalfjes en veganistische schoenen. Nadat ik op internet voor een buurman heb opgezocht hoeveel een setje elektrisch thermisch ondergoed kost, zie ik dagenlang reclame van E-Damart op elke site die ik durf te openen. Ik ben al drie keer gecontacteerd door telefoonbots die me dit willen aansmeren.' De man in pak neemt over. 'Jullie weten toch dat de stad een overeenkomst heeft gesloten met Google, waarbij de gegevens van burgers permanent worden gemonitord en bijgehouden? Elke beweging wordt via satelliet getrackt, elke aankoop en elk menselijk contact worden bijgehouden. Dit is de natte droom van elke marketeer.'

‘Inderdaad,’ zegt Lucie ferm, ‘daarom zitten we hier samen. Hoe kunnen we als burgers iets doen aan het groeiend aantal privacy-misbruiken en aan de filterbubbel.’ Parvanah steekt haar hand op. Lucie lacht even. ‘Maar schatje toch, je hoeft je hand niet op te steken hier, zeg maar wat je wil zeggen.’ ‘Dag allemaal, ik ben Parvanah. Ik vroeg me af wat dat is, de filterbubbel.’ ‘Dat is het fenomeen waarbij je vooral datgene te zien krijgt wat aansluit op je eigen mening. De algoritmes van Facebook filteren de berichten op zo’n manier dat je nauwelijks nog andere ideeën en visies voorgeschoteld krijgt. Zo komt iedereen nog vaster te zitten in het eigen grote gelijk. Maar de gevolgen gaan verder. Bij bepaalde politiecontroles worden steeds dezelfde mensen aan de kant gezet omdat ze een specifiek digitaal profiel hebben.’ Het is opnieuw de kale man die heeft gesproken.

Mienke, het meisje met de gele haren, neemt het woord. ‘En dan is er nog de schandalige prijsdiscriminatie. In steeds meer winkels zijn er geen prijskaartjes meer op de producten, maar krijg je een gepersonaliseerde prijs. Eigenaars van een Tesla krijgen bijvoorbeeld korting op chique kostuums omdat uit analyse van Big Data blijkt dat die mensen vaker terugkeren naar dezelfde winkel. Mensen die het minder breed hebben betalen meer voor beltegoed omdat de provider een extra marge neemt als voorzorg tegen wanbetaling.’ Het meisje spreekt met vuur en haar gezicht kleurt rood, wat een mooie combinatie vormt met haar haren en de zwarte pull die ze draagt.

Michiel, de man met de gigantische bril, komt even tussen. ‘In 2011 heeft ene Max Schrems via de rechtbank inzagerecht gekregen bij Facebook. Het bleek dat Facebook duizend tweehonderdtweëntwintig pagina’s informatie had verzameld. Een deel wilden ze niet vrijgeven omwille van concurrentie-redenen. Die bedrijven weten meer van mij dan mijn eigen vrouw!’ ‘Oké,’ zegt Lucie, ‘de kwestie is duidelijk schatjes, laten we nu allemaal een flinke slok thee drinken, even in het nu komen en nadenken wat we gaan doen. Want dat is het doel van deze stadscirkel. Kunnen we de keizers van de Big Data marketing een koekje van eigen deeg bakken?’

Vrijdag 15 november 2024 – 426,98 ppm

Vijf weken later breekt de rel los. In de toiletten van Starbucks hangen op de reclameborden infographics met de prijzen die de koffieboeren krijgen voor hun werk en de bonussen die de CEO van Starbucks ontvangt. Aan de gevels van de Amadeus spareribsrestaurants plakt een overzicht van de

miljoenen belasting die het bedrijf heeft ontdoken en de belachelijk kleine boete die het daarvoor heeft gekregen. In de paskamers van de C&A zie je foto's van jonge meisjes in de sweatshops en rode rivieren vol pesticiden. Bij McDonalds kunnen klanten die een plasje doen meteen zien welke de impact is van hun Big Mac op het milieu en op de eigen gezondheid.

Een anonieme groep mensen heeft via het BTB-marketingbedrijf Direct Impact een aantal reclamedisplays gehuurd bij lokale handelaars. Er zijn duizenden van deze reclameborden op alle mogelijke plaatsen in de stad. Direct Impact gaat er prat op dat ze niet zomaar lukraak reclameboodschappen verspreiden. Ze hebben een vernuftig systeem waarmee je exact kan aangeven waar je advertentie komt te hangen, zodat je zeker bent van de beste impact op het gewenste doelpubliek.

Dat is precies wat deze groep heeft gedaan. Via een crowdfundingactie hebben ze voldoende geld verzameld om een dertigtal goed uitgekozen borden een week te huren. Robbe heeft de opvallende posters ontworpen op basis van het studiewerk van de leden van de stadscirkel. De goedkope ingehuurde flexikrachten die elke vrijdag in alle vroegte de posters aanpassen hebben gewoon hun job gedaan. De juiste advertentie op de juiste plaats. Uiteraard bellen de woedende managers van de getroffen zaken meteen de baas van Direct Marketing. Maar die weet te melden dat er zeer grote boetes volgen als de posters vroegtijdig weggenomen worden. De uitbaters gingen in het contract akkoord met het honderd procent afstand doen van de ruimte die ze verhuren. Ze moeten de naakte waarheid dus een week lang tolereren. De actie wordt meteen opgepikt door de media. Zelfs in het landelijke journaal is te zien hoe klanten vertellen dat ze met deze informatie toch liever niet meer langsgaan bij deze bedrieglijke bedrijven. Direct Impact verliest veel klanten en past later alle contracten aan, maar de korrel zand in de machine heeft impact gegenereerd.

Op het feestje van de stadscirkel diezelfde avond is de sfeer uitgelaten. Lucie is de dj van dienst en Mienke heeft een fles zelfgemaakte notenport bij. Er wordt gelachen, gezongen, gedanst en gedronken. Als die nacht Robbe en Parvanah in bed belanden, bedrijven ze hartstochtelijk de liefde. Mijn zusjes Bloem en Kribbe in de kamer ernaast merken er niets van. Ik daarentegen des te meer.

MIJN LEVEN ALS PAPRIKA

Ik ben ongeveer zo groot als een paprika. Ik zit veilig in de buik van mijn moeder. Een onverwachte gebeurtenis schrikt de wereld op. Maak kennis met de belangrijkste personages in mijn leven. Mijn ouders, Parvanah en Robbe, leerde je kennen bij mijn spectaculaire verwekking – een voorproefje van een historische geboorte. Bart zal nog vaker opgevoerd worden. Zonder hem was deze tekst nooit geschreven. Dan zijn er nog Mona, Britt, Odette en Minaiwen.

Donderdag 20 maart 2025 – 429,90 ppm

De hele nacht heeft Bart doorgewerkt aan zijn opiniestuk over de nakende militaire inval. China staat op het punt India binnen te vallen in de regio Jammu en Kasjmir, daar twijfelt Bart Den Doncker niet meer aan. De megafles Fritzcola-light heeft hij de voorbije uren voor zijn computer soldaat gemaakt. Dat zal Britt niet zo leuk vinden, mocht ze plots aanwaaien. Maar wanneer en voor hoe lang zijn dochter zal thuiskomen, is niet duidelijk sinds ze aan de universiteit zit. Meestal krijgt Bart een berichtje 'ik kom' en staat zijn enige kind tien minuten later in de keuken. Soms met haar liefje, maar vaker met een zak vuile was. Heel uitzonderlijk voeren ze eens een lang gesprek. Vader en dochter gaan vooral hun eigen gang. Rigoberta, de moeder van Britt, heeft Bart meer dan tien jaar geleden verlaten om als radicale activiste naam te maken. Al die tijd komt er 's nachts niemand meer Bart vragen wanneer hij naar bed zal komen, maakt niemand nog opmerkingen over zijn ongezonde eetgewoontes. Hij kauwt op een boterham van eergisteren en leest zijn tekst een laatste keer.

Na nauwkeurige analyse van internationale bronnen is Bart tot de conclusie gekomen dat de aanval binnen de twee etmalen kan plaatsvinden. Op minder bekende blogs van lokale analisten las hij berichten over de troepenconcentratie aan de grens. De Chinese president is volgens verschillende bronnen samen met de topgeneraals aan het overleggen. De ogen van de VN en de VS zijn echter gericht op Turkije, waar een nieuwe staatsgreep onvermijdelijk lijkt. Analisten merkten al eerder op dat Peking zit te wachten op een goede gelegenheid om de oude rekening met India te vereffenen. Bart heeft de vele puzzelstukjes grondig bekeken en met elkaar verbonden. Zo staat het met de nodige argumenten in

zijn opiniestuk. Omdat papieren kranten nauwelijks nog gelezen worden, zal hij zijn blogstuk meteen op Facebook zetten. Alleen al de titel zal ervoor zorgen dat zijn mening niet onopgemerkt zal blijven: 'Nog achtenveertig uur wereldvrede?' Bart is een gewaardeerde opiniemaker rond internationale politiek. Het zou dan ook niet de eerste keer zijn dat hij een uitnodiging krijgt voor een laatavond duidingsprogramma op de openbare zender.

Hij drukt met zijn pink op de enterknop en ziet zichzelf al in het overvloedige studiolicht zitten. Op hetzelfde moment verdwijnt Facebook van zijn scherm. Bart neemt de resterende slok lauwe cola en probeert opnieuw. Zonder resultaat, zelfs de computer herstarten levert niets meer op dan deze vreemde zin: *'Facebook no longer available, because of enough.'* Bizar, denkt Bart. Hij stopt de laatste oude boterhammen in zijn brooddoos en vertrekt naar het station. Zijn opiniestuk staat op zijn rolltop en in de Multi-cloud. Op school aangekomen, zal hij het nog eens proberen.

* * *

Mona verbergt haar bruine ogen achter een *supersize* zonnebril met ingebouwde nanocamera. Haar dunne lippen zijn op elkaar geperst. Mona zit alleen op de bank achter in de bus. Haar rugzak en houding zorgen ervoor dat niemand naast haar plaatsneemt, al staat het gangpad vol luidruchtige scholieren. Normaal had ze nu al tientallen reacties gekregen op de foto van Pastella op haar gezicht. Ze was er deze morgen met heel wat moeite in geslaagd het tafereel vast te leggen. Voorzichtig had ze haar smartphone met de linkerhand van het nachtkastje genomen en zonder te bewegen en op goed geluk een paar keer geklikt. De dikke grijze poes, een stukje voorhoofd, lange blonde haren en het gestreepte hoofdkussen. Ze wist meteen dat ze met dit beeld heel wat likes kon binnenhalen. Als enig kind rekent Mona op een dagelijkse dosis virtuele aandacht, op volgers en kliks. Haar gedachten delen met haar ouders is lastiger. Mona's moeder, Elisa, heeft een of andere belangrijke job bij de nationale bank. Meestal werkt ze gewoon door als ze thuis is. Ze heeft nog nooit de moeite gedaan deftig uit te leggen wat haar job inhoudt: 'directeur prudentieel toezicht op banken en beursvennootschappen'.

Niet dat het Mona iets interesseert. Mona's vader, Joris, blijft maar vragen wat ze vanaf september zal studeren. Hoe kan ze dit nu al weten, ze is pas zeventien. Ze wil een goed inkomen, natuurlijk, maar dan moet ze bijna kiezen voor schoonheidschirurgie of iets digitaal. Ze droomt heimelijk van een carrière in de media. Als celeb door het leven gaan lijkt de perfecte

oplossing voor haar driedubbele verlangen: veel aandacht krijgen, niet te hard moeten werken en een goed gevulde bankrekening. Mona is nuchter genoeg om in te zien dat er vele gegadigden zijn, dat ze permanent moet werken aan haar *me-marketing*. Precies daarom is ze zo pissig door het uitvallen van Facebook. Eindelijk heeft ze een bericht dat snel exponentieel gedeeld kan worden, maar net nu werkt klotefacebook niet. Mona probeert opnieuw in te loggen terwijl de waterstofbus onder de fietsaduct rijdt. Op haar flexscreen eindigen alle pogingen echter met dezelfde boodschap: *'Facebook no longer available, because of enough.'*

* * *

Voor Odette is het een vaste gewoonte: meteen na het ontbijt en voor het eerste spelletje Spider Solitaire even op de laptop kijken hoe het gaat met de kinderen en kleinkinderen. Odette is enkele maanden terug tachtig geworden, maar krijgt overal complimenten omdat ze er minstens tien jaar jonger uitziet. Natuurlijk zijn er de kleine pijntjes en kwaaltjes, maar haar huishouden kan ze prima beredderen. Met de vriendinnen, sommigen zeven decennia geleden klasgenoten van haar, hebben ze een vaste routine van bezoeken en afspraken. Op zaterdag gaan ze naar de boerenmarkt in Tiel, waarna ze een blonde Leffe drinken. Op woensdag doen ze een wandeling in de velden en eten ze een pannenkoek met koffie. Op maandag staat een ontspannende work-out op het programma in de binnenspeeltuin voor senioren. Ze heeft geen reden om ongelukkig te zijn, maar toch voelt de afstand met haar dochter en vooral met de kleinkinderen als een ontsteking die nooit helemaal weggaat. Regelmatig voelt ze de pijn opkomen.

Op zo'n moment zijn de foto's van Mila en Arwe op Facebook de beste remedie. Daar kan ze letterlijk uren naar kijken. Sinds haar dochter Ellen met het hele gezin naar Boston is verhuisd, heeft Odette haar weerszin voor al die online nieuwigheden opgegeven en is ze een flinke fan van Skype en Facebook geworden. Nu zit ze verbaasd te kijken naar het steeds terugkerende bericht. Haar ochtendkoffie blijft onaangeroerd staan. 'Oma is Mega' staat op de mok in kleurrijke letters. Ze controleert tot drie keer toe het paswoord dat ze netjes heeft opgeschreven op de binnenkant van de kaft van haar kleine agenda, die ze na wat aandringen kreeg bij de bank. De tijd dat banken luxe agenda's aan klanten cadeau deden, is al lang voorbij. Het zal wel aan mij liggen, denkt ze, ik zal Bart of Britt moeten bellen om te weten wat ik verkeerd doe. Het zal moeilijk worden vandaag om de ontsteking van gemis niet te voelen. Gelukkig doet Spider Solitaire het prima.

* * *

In de grote hal van Twitter staan de champagneflessen klaar. De voorbije uren is het aantal accounts aan een recordtempo toegenomen. Heel wat mensen hebben halsoverkop een profiel aangemaakt, al is het maar om hun ongenoegen over het verdwijnen van Facebook te luchten. De hashtag #whereismyfacebook is al urenlang trending. Florence Delard, de bejubelde CEO, laat trots in real time het exploderende aantal accounts zien. Haar plan is om bij één miljard gebruikers de champagne te laten knallen. Ze staat erop dat niet alleen haar directieteam bij dit historisch moment aanwezig is. Tientallen jonge programmeurs, van de meest diverse nationaliteiten, staan met glunderende blik te kijken naar de pixels die de hele muur vullen. Ook de medewerkers van het onthaal en de kantine zijn erbij gehaald. Samen zien ze hoe het cijfer razendsnel stijgt. Er zijn duizenden aanmeldingen per minuut. Het is nu nog een kwestie van seconden. Als uiteindelijk het cijfer van 1 000 000 000 Twitter-gebruikers onder groot gejuich van het hele team oplicht, is er een korte storing. De muur ziet er even uit als een psychedelisch graffiti-schilderij. Vele monden vallen open. Dan verschijnt in grote letters: *'Twitter no longer available, because of enough.'* Een net iets te vroeg ontknalde champagnefles doorbreekt de doodse stilte.

* * *

Parvanah stapt van haar fiets en bekijkt het 'te huur'-aanplakbiljet op de gevel van een grijze rijwoning. Ze neemt haar telefoon en tikt het nummer in. 'Hallo. U spreekt met Parvanah Bachar van de dienst wonen van de stad Gent.' Ze moet even glimlachen bij dit leugentje om bestwil. 'U weet toch dat het niet voldoende is een telefoonnummer te afficheren. Een beschrijving van de woning is verplicht, net als de huurprijs, de mobiscore en de klimaatscore.' Ze krijgt de indruk dat de dame aan de andere kant doet alsof ze van niks weet. 'U krijgt een dag tijd om dit in orde te brengen, anders volgt een boete.' Parvanah stopt haar telefoon in haar broekrok en schudt even met haar grote bos fijne krullen. Ze weet dat dit trucje erg effectief is om de regels te laten toepassen. Parvanah is een van de dertig mensen die dit jaar met een contract van de stad mag werken aan projecten voor stedelijke transitie. Als stadswerker heeft ze veel vrijheid in het uitvoeren van die taak. Ze moet wel zorgen voor impact, kwestie van mogelijk een tweede en laatste jaar deze job te kunnen doen.

Na het hectische familieontbijt is ze de meisjes Kribbe en Bloem gaan afzetten op school. Daar wordt ze meteen aangesproken door een mama die raad wil rond de opties voor het coöperatief delen van elektrische auto's. Parvanah toont op haar wristtop wat de mogelijkheden van Partago zijn en voelt de beweging in haar steeds voller wordende buik. Nog een maand of vier en ze zal weer mama worden, voor de derde keer. Ze weet al te goed dat, om de wereldbevolking niet verder te doen stijgen 2,1 kinderen per vrouw de norm is. Maar het verlangen naar nageslacht is sterker, ondanks de grote mediacampagnes van het Voluntary Human Extinction Movement. Trouwens, de totale bevolking in Europa is al jaren aan het krimpen. Het oude continent is nog minder dan acht procent van de wereldbevolking waard. Dan kan er hier toch nog eentje bij?

Parvanah komt met wat vertraging aan bij het overleg met de stedelijke dienst voedsel en veerkracht. Daar bespreken ze een meerjarenplan rond de zelfvoorzienende stad. Na de middag gaat ze even inpluggen in het stadshuis NEST. Ze ontmoet een aantal andere stadswerkers en wisselt ideeën uit over de succesvolle tijdsbank en het lopende *resilience*-programma. De crash van Facebook komt even ter sprake bij een kopje fairtradekoffie, maar niemand maakt zich daar grote zorgen over. De internetplatformen die de stadswerkers binnen de Fabcity gebruiken hebben er geen last van.

Die avond fietst Parvanah na een drukke dag vol energie naar huis. Misschien is Yasser wel een goede naam, denkt ze. Robbe heeft lekker gekookt en met hun vieren zitten ze rond een dampende pot boerenkoolstoemp met sojabrokken. Bloem, die in de tweede leefgroep zit, steekt van wal. 'Op school sprak iedereen de hele tijd over Facebook. Het wordt echt tijd dat ik ook een Facebook mag hebben.' Kribbe, die twee jaar jonger is, sluit meteen aan. 'Jaja, ik wil ook Facebook, de helft van mijn leefgroep zit erop, *please*.' Omdat Kribbe de voorbije maanden haar melktanden grotendeels is kwijtgeraakt, klinkt het eerder als 'jaja, ikoewil ook op vezeboek, pleez.' 'Meisjes, meisjes,' zegt Robbe en hij blaast op zijn goedgevulde vork met hete puree, 'je weet nog dat we hebben beloofd dat je op je tiende verjaardag op Facebook mag. Niet vroeger.' 'Mag ik dan op Titter', vraagt Kribbe. Parvanah vult met een glimlach aan: 'Twitter zal je bedoelen. Nee hoor, dat kan pas als je veertien bent. Trouwens, Twitter en Facebook zijn allebei kapot.' 'Dat weet ik,' roept Bloem, 'daarom zat Patrice te wenen in de klas. Ze zei dat ze geen vriendjes meer had.' Robbe en Parvanah kijken elkaar aan. 'Ik heb aan Patrice gezegd dat ik haar vriend wil zijn.' Parvanah glimlacht trots naar haar oudste dochter.

'Maar Patrice zei dat ze enkel Facebookvrienden wil.' Robbe slikt zijn hap door met een glas kraanwater op smaak gebracht met muntblaadjes.

Na het eten gaat Parvanah alweer de stad in, naar de samenkomst van de Gentse commonsbeweging. Er gaan meer en meer stemmen op om actie te voeren tegen de manier waarop de politieke partijen de stad in hun greep houden. Het nieuwe bestuur onder leiding van Elke Decruynaere wil wel iets doen rond inspraak. Het woord cocreatie valt te pas en te onpas, maar toch blijven de bestuurders van de stad de touwtjes stevig in handen houden. Alsof ze hun burgers niet vertrouwen. Vanavond zal er nagedacht worden over een actieplan om daar iets aan te doen. Het belooft een pittige discussie te worden met veel gedreven mensen.

* * *

Sommige mensen verliezen die dag in één klap al hun vrienden. Niemand heeft dit zien aankomen, ondanks de lange traditie van malware, het tijdelijk of plaatselijk uitvallen van systemen en netwerken. Ondanks de hackers, de cyberstalking en digitale sabotage die bij het leven horen als een onverwachte regenbui op een zonnige dag. Dit is een systeemcrash van ongekeerde omvang. Overal tegelijk, op alle continenten, precies op hetzelfde moment staat te lezen: *'No longer available, because of enough.'* Miljarden gebruikers krijgen deze boodschap op alle denkbare schermen. Toch is de algemene overtuiging dat deze panne snel zal worden opgelost. Bij het openen van de beurzen in New York is de black-out van Facebook bijna twee uur compleet en gaat het aandeel licht achteruit, maar het vertrouwen houdt stand. De wonderboys van internet zijn snel en accuraat. Pogingen van journalisten om iemand van het bedrijf te pakken te krijgen zijn vruchteloos. Niemand is beschikbaar voor commentaar, ongetwijfeld omdat iedereen in de weer is om het systeem weer op te starten. Wellicht wordt deze gebeurtenis een voetnoot in de geschiedenis van de dag waarop de astronomische lente van 2025 van start gaat.

Tegen de avond van die 20ste maart is echter duidelijk dat er iets ernstigs aan de hand is. Dat een superbeveiligde applicatie als Facebook verdwijnt zonder een spoor achter te laten is op zich al bizar. Dat nauwelijks tien uur later precies hetzelfde gebeurt met Twitter, daar kan niemand bij. De aankondiging van een gezamenlijke live verklaring van Facebook en Twitter zorgt op enkele plaatsen voor stroompannes. Nooit eerder zaten zoveel mensen tegelijk klaar om naar een persconferentie te kijken. Het mondiale kijkcijferrecord van de mislukte Marslanding twee jaar terug kan worden

verbroken. Mensen wachten thuis of op café, op het werk en op de trein om gerustgesteld te worden. Iemand zal komen uitleggen wat er aan de hand is en zal erbij zeggen dat het allemaal weer goed komt. Snel.

Zodra Florence Delard en Marc Zuckerberg in beeld komen, begint de hoop echter te verdampen. Hun geslagen houding maakt meteen duidelijk dat er een groot probleem is. Hun korte mededeling slaat in als een bom. Om een onbekende reden zijn alle data bij Twitter en Facebook verdwenen. Niet alleen zijn alle accounts met bijbehorende filmpjes, berichten en foto's nergens meer terug te vinden, ook de broncode van de platformen is in een soort digitaal zwart gat verdwenen. De uitgebreide back-upsystemen blijken leeg te zijn. De quadrijarden bits en bytes van de netwerken zijn zoekgeraakt. Paswoorden, advertenties, smileys, evenementen en historiek... niets is er nog over. Hoewel de persmededeling het heeft over een onverklaarbare technische calamiteit, wordt kwaad opzet niet uitgesloten. Aangezien er geen spoor overblijft van het programma, is de kans op een snelle heropstart klein. En alles wat iedereen ooit op sociale media heeft gezet, is onherroepelijk verloren. Deze laatste toevoeging zorgt voor een wereldwijde rilling bij de bijna vijf miljard mensen die deze conferentie volgen.

* * *

Op haar studentenkamer volgt Britt de aankondiging op drie schermen tegelijk. Haar papa heeft al dikwijls gewezen op deze energieverpillende gewoonte, maar Britt maakt zich weinig zorgen. 'Binnen vijf jaar hebben we onbeperkte energie uit kernfusie!' is haar gebruikelijke reactie. Waarop Bart zijn standaardantwoord loslaat. 'Ja, dat zeiden ze ook toen ik negentien was.' Als student ingenieur gelooft Britt rotsvast in een stralende toekomst met een overvloed aan energie en wonderlijke technische snufjes.

Britt slaakt een zucht. Ze had nooit gedacht dat zoiets kon, dat techniek ons zo in de steek kon laten. Ze stuurt een berichtje naar Minaiwen. WhatsApp werkt niet meer, maar een simpele sms is geen probleem. Britt heeft wel zin om samen wat in de zetel te liggen, wat te kussen, wat filmpjes te streamen. Terwijl ze op haar vriendin wacht, luistert ze naar de deskundigen die zich afvragen hoe de twee grootste sociale netwerken zomaar kunnen verdwijnen. Meteen na de gestreamde persconferentie verschijnt de gebruikelijke balk met kijkcijfers op het scherm. Het wereldwijde kijkrecord van de Marslanding is inderdaad verpulverd. Deze keer niet door een technisch hoogstandje. Of net wel.